

ADDENDUM bij rapportage werkgroep 1 van pgv toekomstbestendig april 2021

Op de rapportage die wij als werkgroep hebben toegestuurd kregen we een aantal reacties. Een daarvan was: kunnen jullie tot een 'radicaler' scenario komen? Meer 'out of the box'? Is dit niet ook het moment om fundamenteel na te denken over een andere manier van kerk-zijn in de toekomst?

In dit addendum gaan we met name op die vraag in. Tevens hebben we behoefte om nog iets meer te verwoorden van wat ons als PGV drijft of wat ons inziens onze roeping is. De rapportage is de praktische uitwerking van het geloofsgesprek en fundamenteelere gesprek dat we als werkgroep ook hebben gevoerd. Dit hele proces is immers meer dan een technisch-financieel verhaal, we doen dit als geloofsgemeenschap, levend vanuit de hoop dat God het is die met zijn kerk in Voorburg bezig is, haar een missie geeft en haar ook de toekomst in wil leiden.

Reikwijdte opdracht Werkgroep 1

Onze opdracht was niet een compleet nieuw beleidsplan te schrijven, maar te kijken wat er gezien de bestaande beleidsplannen nodig is in de toekomst en hoe dat betaalbaar kan. We hebben onze opdracht dus beperkt tot de vraag: wat is onze gezamenlijke roeping als PGV. Maar ook hoe kunnen we beide wijken faciliteren om dat apart of gezamenlijk vorm te geven.

Radicalere scenario's

Gesprek in werkgroep: enerzijds gaat dit proces over financiën: hoe betalen we in de toekomst ons gemeentewerk. Daaronder ligt een fundamenteelere vraag: hoe kan het dat wij als PGV krimpen en vergrijsd zijn geraakt. Een logische reflex is het te zoeken in nieuwe vormen van kerk-zijn. Zijn het de vormen die mensen in de weg staan zich aan te sluiten bij onze geloofsgemeenschappen? Zou het een idee zijn een pioniersplek te beginnen? Dus los van de (al dan niet gefuseerde) moedergemeente, een nieuwe plek te creëren, waar we ons vooral richten op jongeren en nieuwkomers? Of is het een idee een leefgemeenschap te beginnen in Voorburg, een diaconale gemeenschap rondom een project, waar iedereen van goede wil kan aanhaken? Zou het een idee zijn om vooral 'online' het kerk-zijn vorm te geven?

Afgezien van de vraag of dit in de beperkte financiële horizon te realiseren valt en dit scenario dus te veel vraagt, kwam in het gesprek in de werkgroep ook de vraag of daar het wezenlijke punt zit. Enerzijds omdat de huidige vormen wel degelijk functioneren. Er is niet alleen sprake van ledenafname, er vindt her en der ook groei plaats. Daarbij: als de vorm het fundamentele probleem was, zou dan in de afgelopen niet al een 'formule' gevonden moeten zijn waardoor het 'lek boven water' zou zijn gekomen?

Het is misschien vooral een geestelijke vraag die deze situatie ons stelt: zegt het iets over ons geloof, over ons 'vuur', over onze toewijding dat het geloof voor anderen niet relevant wordt gevonden? Of zitten we in een 'getij' dat hoe dan ook op dit moment moeilijk is en gaat het er

om dat te verduren tot God het tij keert. Gebed, bezinning, het geloof 'leven' en beter kunnen verwoorden waar wij in geloven lijkt ons belangrijk.

Agile/wendbaar kerk-zijn

Brainstormen over totaal nieuwe vormen van kerk-zijn hebben we wel gedaan, maar dat achten we primair de verantwoordelijkheid van de wijkkerkenraden en de Algemene Kerkenraad als geheel. Daar dient ons inziens ook de gemeente bij betrokken te worden.

We zouden de vraag willen omkeren: wat in de huidige vorm van ons kerk-zijn kan in de toekomst een belemmering vormen? Een van de dingen die genoemd werden is de huidige bestuurlijke cultuur in de PGV. Een wat lichtere, effectiever en meer 'agile' bestuurlijke structuur zou helpen. Meer initiatief en verantwoordelijkheid bij de basis. Minder (financiële) administratie en onderhoud misschien ook. Meer netwerkachtig, minder verenigingachtig. Lid van een kerk zijn brengt ook plichten met zich mee, dat mogen we onze leden vragen. Van verzorgingskerk naar ontmoetingskerk, van cruise schip naar vissersboot.

Panels met 30 40 50 60 jarigen: wat vinden we in de kerk? Wat kunnen we missen en wat is broodnodig?

Meer aandacht voor Jeugd:

Lijkt ons zeer belangrijk. Enkele ideeën:

* Er zijn veel niet-kerkelijke ouders die toch graag hun kinderen iets mee willen geven van het christelijk geloof. Cursus voor ouders? Kliederkerk? Het zou goed zijn om hier budget voor te reserveren. En te onderzoeken wat je per wijkgemeente doet en wat je PGV-breed doet.

* Zoek samenwerking met andere kerken. Voor jongeren is 'massa' belangrijk. Er zou kunnen worden aangesloten bij goed lopend jeugdwerk van andere kerken (bijvoorbeeld Cross-Roads in den Haag, of de Franse Kerk in Voorburg)

* Richting jongeren uit de kerk: Wie kent hen, wie durft in hen te investeren? En zitten ze op onze betrokkenheid te wachten, en zo ja, in welke vorm? Laten we met hen in gesprek gaan en blijven.

Zijn er voldoende taakdragers/actieve gemeenteleden?

* Kunnen we vrijwilligers voor alle taken vinden, of moeten we taken gewoon verminderen? Hebben we voldoende inzicht in talenten binnen gemeente? Is alles wat we doen wel echt nodig? Maar zie ook vrijwilligerswerk als kans: zelf meedoen als vrijwilliger geeft groei in betrokkenheid.

Pleidooi voor samen optrekken met diaconie

Wat wel sterker zou kunnen worden ontwikkeld zijn 'oefenplekken' waar het geloof handen en voeten kan krijgen. Diaconale presentie waar kerk en samenleving elkaar ontmoeten. Waar concreet gestalte kan worden gegeven wat op zondag gehoord en beleden wordt.

Inschatting: in de Martiniwijk is de uitdaging vooral om present te zijn. In De Open Hof zit de uitdaging om de presentatie die er is te verbinden met geloof/kerk-zijn.

We hebben goede gesprekken gevoerd in de commissie over wat ons drijft, wat onze roeping is. Onderstaande is daarvan een weerslag:

Het is God die ons als gemeente roept en een taak geeft in Voorburg om samen gemeente te zijn en als gemeente zijn goede nieuws te delen in woord en daad. Een verlangen binnen in ons drijft ons naar Hem toe en hopelijk ook naar de kerkdiensten en andere activiteiten. Om een gemeenschap te vormen moeten we op elkaar betrokken zijn: er moet onderling contact zijn, we moeten elkaar (her-)kennen. We hebben elkaar nodig om te groeien in geloof, elkaar te steunen als we het moeilijk hebben, elkaar op God te wijzen.

De schat in de akker: dat is het geloof dat God van ons houdt en ons nooit loslaat. Dat is de hoop dat Hij bezig is met een betere toekomst en dat wij daaraan kunnen meewerken en deelgenoot van mogen zijn. Dat is de liefde die in ons hart woont en die de bodem is van ons bestaan.

Gods Koninkrijk is overal: waar twee of drie mensen in mijn Naam bijeenkomen, daar ben ik in hun midden. God is niet gebonden aan tijd of plaats, dus ook niet aan onze huidige gebouwen, hoe mooi en functioneel ze ook zijn. God is geïnteresseerd in levende stenen, dat zijn wij: de mensen die in Jezus geloven en Hem willen navolgen, de mensen die zich laten inspireren door de Bijbel, de mensen die verlangen naar grond onder hun bestaan.

Diaconale en missionaire presentie is belangrijk: oefenplekken waar we het geloof kunnen 'inoefenen', waar we ontdekken dat Jezus woorden 'werken.' Plekken waar we zonder aanzien des persoons dienstbaar zijn aan mensen en de samenleving, vanuit Gods liefde voor ons.

We hebben predikanten nodig die ons de weg wijzen, die de bijbel uitleggen en op ons leven betrekken. Die ons bemoedigen en ons uitdagen, die ons aan het werk zetten in Gods Koninkrijk.

Bijzondere aandacht is nodig voor jeugd en jongeren. Hoe zorgen wij dat zij zich thuis voelen in de kerk? Dit geldt ook voor 'nieuwkomers' in het geloof en belangstellenden buiten de kerk.